

Sygn. akt IV U 132/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Andrzej Łotowski
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Dominika Orzepowska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy M. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 21 grudnia 2016 r. nr (...) -SER- (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e

SSR del. Andrzej Łotowski

Sygnatura akt: IV U 132/17

UZASADNIENIE

M. A. w dniu 11 stycznia 2017 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 21 grudnia 2016 r., znak (...) -SER- (...), w której odmówiono jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, żądając zmiany tejże decyzji i przyznanie jej prawa do renty.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podała, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej organu rentowego nie została uznana za niezdolną do pracy. Orzeczenie to jest niezgodne z rzeczywistością, gdyż cierpi ona na drętwienie i obrzęki prawej ręki oraz jej palców. Nie jest w stanie w związku z tym utrzymać przedmiotów w dłoni. Cierpi również na bóle biodra oraz brzucha, przewlekłe zawroty głowy i uciski głowy. Ww. schorzenia w sposób istotny ograniczają jej niezdolność do pracy, co potwierdza wynik rezonansu magnetycznego. Skarżąca, mimo, że była poddana zbiegowi operacyjnemu stabilizacji odcinka lędźwiowego kręgosłupa, nadal cierpi na pojawiające się, kolejne zmiany zwyrodnieniowe. Odwołująca pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy i od chwili ustania tego prawa jej stan zdrowia się nie polepszył.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na ww. odwołanie wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 21 grudnia 2016r., znak: (...) -SER- (...), odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu ww. odpowiedzi organ rentowy podał, że decyzją organu rentowego po rozpatrzeniu złożonego w dniu 03 listopada 2016r. wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, odmówiono wnioskodawczym prawa do renty na podstawie art. 12, 57-58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016, poz.887).

Zgodnie z art. 57 w związku z art. 58 w/w ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

jest niezdolny do pracy,

ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący łącznie co najmniej:

1/ 1 rok, jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat,

2/ 2 lata, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat,

3/ 3 lata, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat,

4/ 4 lata, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat,

5/ 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, a ponadto okres ten przypada w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, chyba że ubezpieczony udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art.6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej,

niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit.a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 m-cy od ustania tych okresów, chyba że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny.

Według art. 102 ust. 1 w/w ustawy prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano.

Ubezpieczona była uprawniona do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 listopada 2016r.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 22 listopada 2016 r. ustalono, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Na skutek wniesionego sprzeciwu od w/w orzeczenia sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 grudnia 2016 r. również ustalono, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Wobec powyższego, organ rentowy odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Po zapoznaniu się z odwołaniem Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS nie stwierdził okoliczności uzasadniających ponowne przekazanie sprawy do Lekarza Orzecznika.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 02 grudnia 2015 r., znak (...), wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r.. poz. 748) art. 107, po rozpoznaniu wniosku z dnia 13 października 2015 r., przyznał M. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 listopada 2016 r. (k. 110 akt rentowych). .

M. A. w dniu 03 listopada 2016 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 115 akt rentowych).

Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. orzeczeniem z dnia 22 listopada 2016 r. uznał, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 118 akt rentowych).

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nr (...), z dnia 15 grudnia 2016 r., uznano, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 118a akt rentowych).

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 21 grudnia 2016 r., znak: (...) -SER- (...), wydaną na podstawie art. 57-58, 12 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /Dz. U. z 2016r, poz. 887 ze zm./ po rozpatrzeniu wniosku z dnia 03 listopada 2016 r. odmówiono M. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

W uzasadnieniu decyzji organ podał, że zgodnie z art. 57 w związku z art. 58 ustawy emerytalnej renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

jest niezdolny do pracy;

ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy

niezdolność do pracy powstała w okresach ubezpieczenia, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1,3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzn oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zakład odmówił przyznania renty, ponieważ Komisja Lekarska ZUS Nr (...) orzeczeniem z dnia 15 grudnia 2016 r. uznała, iż nie jest ona niezdolna do pracy (k. 119 akt rentowych).

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia odwołującej się.

Celem wyjaśnienia tej kwestii i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy neurologa i ortopedy.

Biegli sądowi lekarz neurolog H. F. i lekarz ortopeda B. K. we wspólnej opinii sporządzonej po zapoznaniu się z aktami sprawy, dowodami leczenia i zbadaniu odwołującej się rozpoznali u badanej przebyte operacyjne leczenie dyskopatii lędźwiowej w 2011 i 2014 roku, przebytą rwę kulszową lewostronną, rozpoczynające się zwyrodnienie stawów kolanowych z ich dobrze zachowaną funkcją. Biegli zgodnie uznali badaną za zdolną do pracy po 30 listopada 2016 roku. W uzasadnieniu ww. opinii biegli podali, że po zapoznaniu się z aktami sprawy, dowodami leczenia i zbadaniu lekarskim powódki stwierdzili objawy rozpoczynającej się choroby zwyrodnieniowej stawów kolanowych, oraz cechy przebytego leczenia operacyjnego dyskopatii okolicy lędźwiowej kręgosłupa. Zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych są w okresie wczesnym i nie powodują upośledzenia wydolności ruchowej powódki. Przebyte leczenie operacyjne i usprawniające w 2011 i 2014 roku spowodowało ustąpienie objawowej rwy kulszowej lewostronnej. Obecnie nie ma objawów ubytkowych i naciągowych, które przed leczeniem powodowały ograniczenie zdolności do

pracy. W ich ocenie powódka po 30 listopada jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Opinia jest zgodna z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS (k. 13-15).

Do powyżej omówionej opinii żadna ze stron postępowanie nie wniosła zastrzeżeń.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z przepisem art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162 poz. 1118, ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy, 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych bądź nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 61 cyt. ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W myśl przepisu art. 102 ust. 1 cytowanej ustawy prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki świadczenie to przyznano. Po tym okresie konieczne jest ustalenie prawa do dalszej renty. Zgodnie z przepisem art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jednym z warunków przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest taki stan zdrowia, który uzasadnia ocenę, że niezdolność ta nadal występuje i to w rozumieniu przepisu art. 12 cytowanej ustawy. Oznacza to, że nie każdy stan chorobowy warunkuje prawo do renty, lecz tylko taki, który narusza sprawność organizmu w stopniu ograniczającym lub wykluczającym zdolność do wykonywania pracy zarobkowej. Zgodnie z treścią art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast w myśl art. 12 ust. 2 cyt. ustawy całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego odwołująca się M. A. nie jest osobą niezdolną do pracy.

Podstawą takiego ustalenia są prawidłowo wyciągnięte wnioski we wspólnej opinii biegłego lekarza ortopedy B. K. oraz lekarza neurologa H. F.. Obaj biegli, choć różnych specjalności, doszli do zgodnego twierdzenia, że badana nie jest osobą niezdolną do pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego ww. opinia zasługiwała na uwzględnienie. Omawiana opinia została sformułowana po przeanalizowaniu historii chorób wnioskodawczyni znajdujących się w aktach sprawy i rentowych. Biegli sporządzający opinię dokonali bardzo starannego i wszechstronnego rozpoznania, a wydane orzeczenia szczegółowo i obszernie uzasadnili. Zważywszy na charakter stwierdzonych u ubezpieczonej schorzeń, a także ze względu na jej wiek, brak jest podstaw do kwestionowania zasadności powyższej opinii. Została ona bowiem opracowana przez specjalistów w zakresie zdiagnozowanych u odwołującej się chorób, którzy posiadają odpowiednie przygotowanie i doświadczenie zawodowe i naukowe.

Podkreślić należy, iż omówiona wyżej opinia poddana została analizie opartej na kryteriach wynikających ze wskazań Sądu Najwyższego, to jest zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomem wiedzy opiniującego, podstaw teoretycznych opinii oraz sposobem motywowania i stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego z 7.11.2000, I CKN 1170/98).

W świetle powyższego odwołująca się nie spełnia przesłanki koniecznej do przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, zakreślonego przepisem art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162 poz. 1118 ze zm.).

Nie znajdując zatem podstawy do uznania odwołania za zasadne, Sąd w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.